

*Advocaat-generaal
Marina Weel:*

*'Zelf snapte
Sietske H. het
ook niet'*

De zaak die

Sietske H. doodde haar vier pasgeboren baby's

niemand begreep

Marina Weel met een beeld van de Friese stamboekkoel, bijgenaamd 'Us Mem'. Het bronzen beeld is gemaakt door G.J. Adema in 1954.

Een jonge vrouw met een baan, een vriend, een sociaal leven. Doodnormaal leek Sietske H. uit het Friese Nij Beets. Maar Sietske kreeg in het geheim vier baby's, die zij direct na de bevalling doodde. Niemand had iets in de gaten. Advocaat-generaal Marina Weel uit Leeuwarden kijkt terug op een zaak vol vraagtekens.

Een nacht in juni 2003. Een opmerkelijk warme en zonnige maand. Sietske H., 18 jaar, ligt in haar slaapkamer op de zolderverdieping van haar ouderlijk huis in Nij Beets. Het is al licht aan het worden. De weeën komen steeds sneller. Als het zover is gaat ze op haar knieën op haar bed zitten. De baby komt op het bed terecht en begint te huilen. Sietske schrikt ervan. Ze is bang dat iemand het gehuil van haar pasgeboren dochter zal horen. Haar ouders, of haar zus. Niemand weet dat ze zwanger is geweest, niemand mag weten dat ze een kind heeft. Het geluid moet stoppen. Sietske pakt een kussen en drukt dat over het gezichtje van de baby. Het huilen stopt. De ademhaling ook. Sietske heeft haar kind gedood. Het eerste van de vier kinderen die zij in een periode van zes jaar zal krijgen: drie meisjes en een jongen. En het gaat elke keer hetzelfde. Sietske slaagt erin haar zwangerschap verborgen te houden. Als ze moet bevallen zorgt ze dat ze vuilniszakken, handdoeken, verband en een schaar voor de navelstreng bij de hand heeft. Alles gebeurt in het diepste geheim. Zodra een baby is geboren, thuis bij haar ouders, maakt Sietske een einde aan het pas begonnen leven. Met een kussen, met haar handen en soms met een in elkaar gedraaid stuk T-shirt als prop in de mond van de baby. Zij lijkt de zwangerschappen en de ▶

baby's volledig af te wijzen. Toch kan zij geen afscheid nemen van de kinderen die zij heeft gedood. Sietske verpakt elk lijkje zorgvuldig in plastic en bewaart het in een koffertje. De vier koffertjes staan op zolder. In dezelfde ruimte staat een schrijftafel, waaraan Sietske graag zit. Zo heeft zij haar kindjes om haar heen.

Zwanger

Marina Weel, advocaat-generaal in Leeuwarden, kijkt met verbazing terug op deze zaak. Zij raakte erbij betrokken toen deze in hoger beroep werd behandeld bij het gerechtshof Leeuwarden. Hoe kan het dat iemand die normaal lijkt te functioneren, vier zwangerschappen en bevallingen geheim houdt en al haar kinderen doodt? 'Er waren in die zes jaar wel mensen die tegen Sietske zeiden: "Je lijkt wel zwanger", maar zij wimpelde alle opmerkingen en suggesties af', zegt Weel. 'Ook de man met wie zij gedurende de eerste twee zwangerschappen een relatie had vond haar soms dik en zei daar dan wat over, maar dan kreeg hij een sneer. Hij heeft niets van haar zwangerschappen gemerkt, verklaarde hij later tegenover de politie. Overigens bleek hij de vader van alle vier de kinderen, dus ook van de kinderen die Sietske kreeg toen hun relatie al ten einde was.'

Één persoon liet zich niet afpoeien: de tandarts bij wie Sietske als assistente werkte tijdens haar laatste twee zwangerschappen. De eerste keer dat hij ernaar vroeg wist ze er een draai aan te geven, maar bij de tweede zwangerschap die de tandarts in de gaten kreeg – Sietskes vierde zwangerschap – vroeg hij door. Sietske vertelde dat zij haar baby had afgestaan. Toen zij daarvan geen papieren kon laten zien ging de tandarts naar de politie. Zo kwam het dat de politie in augustus 2010 de vier babylijkjes op zolder aantroef. Sietske werd in voorlopige hechtenis genomen, maar weigerde mee te werken aan onderzoek. Ook tijdens haar verblijf in het Pieter Baan Centrum, de psychiatrische observatiekliniek, bleef zij bij haar weigering. Er zat voor de rechtbank Leeuwarden weinig anders op dan haar als volledig toerekeningsvatbaar te beschouwen. In mei 2011 werd ze, conform de eis van de officier van justitie, veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf, wegens drie keer moord en een keer doodslag. De maximumstraf. Maar het was de rechtbank niet duidelijk "wat verdachte er werkelijk toe heeft gebracht om deze gruwelijke feiten te plegen".

Verklaring

'Bij de behandeling in hoger beroep zat het Hof met hetzelfde probleem als wij van het Openbaar Ministerie. Wat moeten we nu met deze ver-

dachte? Er was geen enkel aanknopingspunt om TBS, ter beschikking stelling, te eisen, want Sietske wilde nog steeds niet aan onderzoek meewerken, ook niet nadat de behandelend advocaat-generaal en de voorzitter van het hof haar meerdere keren hadden gevraagd dat tóch te doen. Maar iedereen voelde op z'n klompen aan dat er iets aan de hand was. We tastten in het duister en maakten ons zorgen over de kans op herhaling. Dus hebben we op de zitting in november 2011 weer de maximum straf geëist: twaalf jaar. We konden niet anders.' Het Hof besloot, in een allerlaatste poging wijzer te worden over de verdachte, om Sietske een weekje te laten opnemen in de TBS-instelling Oldenkotte. Dat wilde Sietske toen wel. 'Ze zei dat ze er aan toe was', vertelt Weel. Tijdens en na haar verblijf in Oldenkotte hebben verschillende deskundigen Sietske gedurende geruime tijd onderzocht. Dat resulteerde in vijf rapporten. De conclusie: Sietske lijdt aan een aangeboren

'Stage' in de TBS-kliniek

Vanaf haar aanhouding in augustus 2010 tot op de zitting van het Hof eind 2011 weigerde Sietske H. mee te werken aan een persoonlijkheidsonderzoek. 'Ik ben blij dat ze dat uiteindelijk toch heeft gedaan', zegt Marina Weel. 'Alle credits voor de raadsheren van het Hof, die op de valreep een laatste poging hebben gewaagd. Zij was toen bereid een week naar TBS-instelling Oldenkotte te gaan. Veel verdachten zijn bang voor TBS, omdat die in theorie oneindig is. Dat verblijf heeft bij Sietske de angst voor TBS weggenomen. En TBS is hier veel belangrijker dan een gevangenisstraf. Ik heb niet eerder meegemaakt dat een verdachte in een TBS-kliniek is onderzocht. Tegen collega's zeg ik: laat verdachten daar eens zo'n weekje "stage" lopen, dat kan ze van mening doen veranderen.'

frontaal syndroom en een persoonlijkheidsstoornis. Dit beperkt haar in het overzien van problemen en het maken van keuzes om deze op te lossen. Weel: 'Dit gaf inzicht in haar handelen. Haar stoornis zorgt ervoor dat ze zich kan afsluiten van de werkelijkheid. Ze functioneert, maar kan ingewikkelde situaties niet aan en stopt die weg. Tot het moment van de bevalling "was het luik dicht", zo omschreef ze het. Vergelijk het met iemand die prima op de A12 kan rijden, maar op het Prins Clausplein letterlijk en figuurlijk de weg kwijt raakt. Toch biedt de diagnose geen verklaring. Waarom zij heeft gedaan wat ze heeft gedaan is mij niet duidelijk geworden, nog steeds niet. Zelf snapt ze het ook niet, zei ze.'

In augustus van dit jaar zijn de vier baby's gecremeerd. Het Hof schorste Sietskes voorlopige hechtenis, zodat zij erbij kon zijn. 'Ze heeft haar kinderen namen gegeven en ze heeft op een persoonlijke manier afscheid genomen. Dat ritueel heeft haar goed gedaan.'

Herhaling

Op de zitting eind september van dit jaar eiste Marina Weel vier jaar gevangenisstraf en TBS. 'Eerst leek mij, ook op basis van de deskundigenrapporten, TBS met voorwaarden genoeg. Ambulant, dus zonder dwangverpleging. Zo'n TBS duurt maximaal negen jaar. Maar op zitting legde een van de deskundigen uit dat het gevaar voor herhaling aanwezig zou zijn zo lang Sietske kinderen kan krijgen. Dat kan nog zo'n twintig jaar. Daarom heb ik toch TBS met dwangverpleging geëist, want die is niet beperkt in tijdsduur. Bovendien is de noodzakelijke behandeling dan het meest gegarandeerd. Het Hof heeft die ook opgelegd. Met drie jaar gevangenisstraf wegens vier keer doodslag, geen moord. Zelf vond ik drie van de feiten juridisch wel als moord te kwalificeren, maar ik heb er vrede mee want het gaat mij erom dat Sietske nu een passende maatregel opgelegd heeft gekregen. Volgens de deskundigen krijgt ze steeds meer inzicht in wat ze heeft gedaan. Dat is belangrijk bij het voorkomen van herhaling, maar ook een risico omdat zij suïcidaal zou kunnen worden. Omdat de TBS niet automatisch stopt zijn er voorwaarden mogelijk als zij in de toekomst meer vrijheden krijgt. Bijvoorbeeld de prikpil, of een periodieke urine-controle. Sietske heeft heel veel begeleiding nodig en die krijgt ze nu.' ◀

Tekst: Henriette van Wermeskerken

Foto: Jaap Spieker, Vincent Jannink/ANP

'Veiligheid van toekomstige kindjes is verzekerd'

MARINA WEEL (53):

Is geboren in West-Friesland (de kop van Noord-Holland) en getogen in het Gooi. Na haar studie in Utrecht werd zij rechterlijk ambtenaar in opleiding (raio). In 1992 volgde een benoeming tot officier van justitie in Groningen, waar zij nog steeds woont. Sinds 2005 is zij advocaat-generaal in Leeuwarden. Weel is getrouwd en stiefmoeder van twee volwassen kinderen. Zij houdt van water. 'Ik fiets om het meer, schaats erover als het bevroren is en sinds een jaar of drie zeil ik er ook over. Dat is een nieuwe uitdaging.'

Terugkijkend op de Nij Beets-zaak overheerst de verbazing. Weel: 'Er waren meer mannen in Sietskes leven. Zij gebruikte anticonceptie, behalve met de man van wie zij de kinderen kreeg. Toch wilde ze niets van zwangerschap en kinderen weten. Raadselachtig. Maar het is gebeurd. Ik wil dat het nooit meer kan gebeuren en daarom ben ik tevreden met het resultaat, TBS. De veiligheid van eventuele toekomstige kindjes is verzekerd.'